

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον ἐν Ἀθήναις,
πὺ πλουτίζουσι οἱ κηφήνες.

Χίλλα ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ βοήκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κ' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα —κ' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κ' ὅσα φύλλα κ' ἂν κρατῇς —δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κ' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα
Κ' ὅς τὴν δίνῃ ὅπολος θέλει—εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαεπτὰ τοῦ Νοεμβρίου
τοῦ Καίσαρεως Γεηγορίου.

Νούμερο σαράντα τρία,
Τί κακὸ! τί ῥητορεία!

Καὶ ἡ πρώτη σελὶς
πρακτικὰ τῆς Βουλῆς.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Εἰς τῆς τέσσαρες ὑφόνετ' ἡ αὐλαία,
κ' ἀρχίζει συνεδρίασις δέκα φοραῖς σποννταία.
Ὁ κύριος πρωθυπουργὸς, χωρὶς στιγμή νὰ χάσῃ,
ἐκθέτει τὸ τί ἔκαμε κ' ἀκόμη τί θὰ φτιάσῃ.
Μιλεῖ μὲ ὦρα, δύο, τρεῖς... κουράζονται οἱ φίλοι,
κουράζονται καὶ τῆς βουλῆς οἱ δαὸ μεγάλοι στύλοι.
Ἐν τούτοις ὁ πρωθυπουργὸς τὸν λόγον του δὲν παύει,
κ' ὁ κύριος Θεόδωρος ἀπὸ θυμὸν ἀνάβει.
Τὶ ἀριθμούς, τί σχέδια μεγάλα ἀναπτύσσει!
Μᾶς φέρει ὅσῃν Ἀνατολή, ὅσῃν Κίνα, ὅσῃν Παρίσι.
Μιλεῖ γιὰ σπέρτα, γιὰ καπνὸ, γιὰ μπρόικια, γιὰ φυτίλια,
κ' ἐν γένει μᾶς ὑπόσχεται λαγούς με πετραχήλια.
Ἄν μείνῃ, λέγει—καὶ κυττᾷ γλυκὰ τὸν Στεφανίδη—
θὰ ἔχωμ' εὐθιγνότερο σὲ λίγο τὸ γρασίδι.
Φρονεῖ πῶς πρέπει χάρισμα, εἰ δυνατόν, νὰ τρῶμε,
καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συμφωνοῦν τῶν βουλευτῶν αἱ γνώμαι.
Πρὸς δέ, ἀφοῦ ἐσάπισε τὸ ἔθνος μας κομμάτι,
νομίζει κατεπεύγουσαν ἀνάγκην τὸ ἄλατι.
Πρὸς τοῦτο μᾶς ὑπόσχεται κ' αὐτὸ νὰ μᾶς χάρισῃ.
καὶ τέλος κράζει: Ἡ Ἑλλάς κ' ἂν πέθανε θὰ ζήσῃ.

Πικρὰ χειροκροτήματα τοὺς λόγους του καλύπτουν
καὶ μερικοὶ τῇ σκούφια τῶν εἰς τὸν ἀέρα ρίπτουν.
Ἐλάλησε δὲ συνεχῶς περὶ οἰκονομίας
μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ἀλλὰ κ' ὕδροφοβίας.
Τὰ θεωρεῖα ὡς κ' αὐτὸ τῶν κυριῶν γεμάτο...
τὸν λόγον τοῦ πρωθυπουργοῦ θὰ βοήτε παρακάτω.

ΤΡΙΤΗ.—Θόρυβον ἀκούω, γδοῦπον, πάταγον μεγάλον.
κ' ἀντικρῶς τρικυμίαν, θύελλαν, μανίαν, σάλον.
Εἰς τὸ βῆμα ἐνῶ στέκει με ἀβρότητα καὶ χάρι
τῆς ἐνδόξου Γορτυνίας τὸ μονάκριβο καμάρι,
ἐνῶ εἴμορφ' ἀγορεύει καὶ γλυκὰ ὁ Δεληγιάννης,
προσπαθῶν νὰ ἐξαγάγῃ τὴν πατρίδα ἐκ τῆς πλάνης,
αἰφνης ἡ θεὰ ἡ Τρέλλα μέσα ὅσῃ βουλή μας μπαίνει
καὶ με ἀνοικτὸ τὸ στόμα ὁ κῆρ Θεωδωράκης μένει.
Κάτω ζήτω τοῦ φωνάζουν μερικοὶ στὰ θεωρεῖα
καὶ τοῦ κόβουνε ὅτ' ὅσῃν τὴν σπουδαία δουλία.
Γίνεται εὐθύς ἀντάρα, ἀντιχρῶν βαρεῖα οἱ δόλοι,
ἄλλος τὸ μαχαῖρι βγάξει, ἄλλος χάμα καὶ ποτόλι,
ἄλλος εἶναι ὀπλισμένος με νεμποῦτι καὶ κοντάρι,
κ' ἄλλος ἔχει γιγαγάρι καὶ ρεβόλβερ καὶ χαντζάρι.
Γίνεται κανγᾶς μεγάλος ἀψηλὰ στὰ θεωρεῖα,
καὶ λιποθυμεῖ ὅτ' ἀλήθεια μιά εὐαίσθητος κυρία.
Συμπορᾶν μεγαλειτέραν δύο βουλευταὶ παθαίνον
καὶ δαὸ ἄλλοι πάλιν κάπου πολὺ γρήγορα πηγαίνουν.
Ὁ Σταμοῦλης τρέμει ὅλος, τὰ σκυλιά του συλλογίζονται,
κ' ἡ Ροζοῦ με τὰ δαὸ χέρια ὅλονεν σταυροκοπιέται.
Δαὸ κουδούνια ἔχουν σπάσει εἰς τοῦ Καλλιγὰ τὸ χέρι,
ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν τάξι οὔτε μιά στιγμή νὰ φέρῃ.
Ἐνας ἀπ' τὰ θεωρεῖα—Κάτω ὅλ' οἱ πεινασμένοι!
Καὶ ὁ Ρόκος ἀπὸ κάτω—Ἐντροπή σας πουλημένοι!
Ἐνας ἄλλος ἀπ' ἐπάνω—Ἡσαστ' ὅλοι δημοκόποι!
Κ' ἔνας βουλευτῆς—Δὲν σκάτε, βρε διαβόλου παληγ-
Στεφανίδης—Βρε γομάρια, ἂν κατὰ ἔλατε κάτω. [θρονοῖ
Μὲ φωνή—Μὴ θὰ μᾶς πνίξῃς καθὼς ἐπνίξῃς τὸ γάτο;

Πρόεδρος.—Να κενωθῶσι παρευθὺς τὰ θεωρεῖα.

Διόχνης ὁ στρατὸς τὸν κόσμον καὶ da capo φλυαρία.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Πλήρης σήμερον ἐπικρατεῖ γαλήνη.
Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ καὶ πίνει, πίνει, πίνει.
Ἀκούει μετὰ προσοχῆς ὁ Ἡτὰ Παλαιῆς.
καὶ χαμουργεῖ ὁ Μάνδαλος μαζί κι' ὁ Στεφανίδης.
Στὴν συνεδρίασιν οὐδὲν περιέργον συμβαίνει,
μονάχα ὁ Θεόδωρος οὔτε σιγὴν σιωπᾷ.

ΠΕΜΠΤΗ.—Καὶ πάλιν κλαίεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.
Λόγος βροντῶν καὶ ἀστραπῶν καὶ τόσης καταγίδος.
Τοῦ Δεληγιάννη σήμερον ὁ λόγος περατοῦται,
κι' ὁ τόπος ἐνθουσιασμοῦ τοῦ κόσμου κορυφούται.
Ὅλοι μαζί χειροκροτοῦν κι' οἰκτεῖρουν τὴν πατρίδα.

Κι' αὐτοῦ τὸν λόγον βλέπετε εἰς ἄλλην μας σελίδα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δὲν ἦσαν εἰς τὴ Βουλὴν ἀντιπροχθὲς τὸ βράδυ
νὰ ᾄδῃς ποῦ τὸνα αἰσάτηκε μετὰ τὸ κοπάδι.
Αὐτοὶ φωνάζουν ἄγρια «ἦσαν ποὺλημένοι»
ἐκεῖνοι σκουζούν πρὸς πολὺ «ἦσαν ἀγορασμένοι»
«Ἐμεῖς, μωρέ, δὲν φάγαμε λεπτὸ ἄπ' τὰ Ταμεῖα
καὶ συντροφιά δὲν ἔχουμε μετὰ τὴν Ἀστυνομία,
ἔμεῖς, μωρέ, δὲν εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἐγκαθήμενους,
καὶ εἴμαστε οἱ τίμοι τοῦ παρελθόντος ἔτους»
«Σωπάτε, βρε, κι' ἐγίνηκε τὸ μάτι σας γαρίδα,
ἔμεῖς ἐσκοτωθήκαμε, μωρέ, γιὰ τὴν πατρίδα»
«Πόσα, μωρέ, τοῦ φάγατε ὡς τώρα τοῦ Τρικούπη...
«Σκάστε, βρε Δεληγιάννηδες, ποῦσας ἐννιά καὶ δευτεῖς.
Κι' ἕνας ἀμέσως ἀπ' αὐτοὺς σηκώνει τὴν μαγκούρα
ἀπὸ τὰ πάλκα μονομιάς ὅλοι φωνάζουν «οὐρα»
Ἀπλόνει τὸ μπουρνότσι του εὐθὺς ὁ Στεφανίδης
καὶ κατὰ λάθος διὰ σβερχαῖς ἀρπάζει ὁ Λεβίδης,
ποδοκροτοῦν, χειροκροτοῦν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
οἱ διπλωμάται ἐρωτοῦν: «τί τρέχει;» μ' ἀπορία,
κι' ἕνας κοντὰ μετ' εὐγενεὺς τοὺς ἐξηγεῖται τὸν τρόπον
«μὴ σὰς παραξοφαινεται κι' εἰν' ἔθιμα τοῦ τόπου»
Φαίνεται καὶ ὁ Λευκόβις μετὰ δὴ τὴν παρέα,
μόλις τὸ πῆρε μυρωδιὰ ἀπ' τὴν Καπνικαρέα,
διαμαρτύρονται πολλοὶ κατὰ τῆς ἀνομίας,
κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τῆς Ἀστυνομίας,
ὁ Κιλλιγὰς ἀδίστοχα κτυπάει τὸ κονδοῦνι,
ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς τοῦ μπαίνει ἔς τὸ δοντοῦνι,
κάτω ἐσεῖς μονγκρίζουνε, κάτω κ' ἐσεῖς ἀπάνω,
συχρόνως δίνουν καρδιάς καὶ εἰς τὸν Καραπάνο,
στριμόνουνται, στριμόνουνε, στριμόνουν καὶ σκάζω,
καὶ μέσα εἰς τὸ στρίμωγμα καὶ τὴ βοή φωνάζω:
«βοήθεια, μωρὲ παιδιά» μετὰ περιπαθείας,
καὶ νάσον ἕνα δάκτυλο μοῦ βάζουν βοήθειας.
Βγαίνουν δρεβόλβερ ἔξαφνα καὶ ῥοπαλα καὶ λάζοι,
καὶ νὰ μὴν ἦσαι, Περικλῆ, νὰ κάνῃς λίγο χάρι!
Π.—Μωρὲ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ ἦμαι ὁ κοντὸς νὰ λάβω μιὰ ιδέα!
Καὶ τέλος τί ἀπέγινε;
Φ.—Μίλησ' ὁ Δεληγιάννης.
Π.—Καὶ ὅπως τοῦ Προδουπουροῦ τὸν λόγο τὸν ξεχνάει.

Φ.—Ἀλήθεια λές, βρε Περικλῆ, τί λόγος ἦταν «κεῖνος»
ἦτον ἀκατανόητος κι' ἔγινε τόσος θρήνος!
Τί συμπεράσματα λαμπρά, τί σχέδια μεγάλα,
τί νόμμερα κατὰμμερα σὰν μυῖναις μεσ' ἐστὶ γάλα,
τί ἀρμονία ἰδεῶν περὶ διὰ γραμμάτων,
καὶ τί προὑπολογισμὸς μετὰ περισσευμάτων!
Κι' ἐκεῖνος ὁ ἐπίλογος ἐντύπωσι δ' ἀφήσῃ
τὴν ὥρα ποῦ ἐφώνησε: «θὰ ζήσῃ, δὲν θὰ ζήσῃ»
Π.—Μωρὲ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κοντὸς νὰ λάβω μιὰ ιδέα!
Φ.—Καὶ μίλησε, βρε ἀδελφέ, ὥραιο περιόπου ἔξη,
χωρὶς ποσῶς τὴ γλώσσά του εἰς τὸ νερὸ νὰ βρέξῃ.
Ὁγδόντα μιλιούνια σου λέει ἕνας ἄλλος,
καὶ νὰ προὑπολογισμὸς σπουδαῖος καὶ μεγάλος.
ἰριάντα εἰς τὸ περὶκόν, ἔς τὸ ναυτικὸν σαράντα,
καὶ ἔτσι μονφλουξέουμε, ψυχὴ μου, μιὰ γιὰ πάντα.
Π.—Μωρὲ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κοντὸς νὰ λάβω μιὰ ιδέα!
Φ.—Στὰ ὕστερα ὁμίλησε γιὰ τὴν κυκλοφορία,
καὶ τέλος πάντων ἔκανε μεγάλη φασαρία.
Καὶ τώρα ἀκου νὰ σοῦ πῶ καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη...
μόλις τὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἀτρόμητος λαμβάνει,
ἀρχίζει μετὰ τὰ νόμμερα κι' ἀμέσως πελαγόνει,
καὶ ξαναρχίζει, Περικλῆ, καὶ μὰς παραλιγόνει.
Ἀρχίζει τὴν παραμονὴ τοῦ μάρτυρος Φιλίππου
καὶ τρία ἡμερόνυχτα ὁμίλησε περίπου.
Εἶπε κι' αὐτὸς πολλὰ καλά, ἀλλὰ τὰ ἐναντία,
ὡς οἶτον πλέον ἔπαινε νὰ ἦναι ἀπαρτία.
Π.—Μωρὲ τί λές, βρε Φασουλῆ!.. αὐτὰ εἶναι σπουδαῖα,
καὶ νὰ μὴν ἦμαι ὁ κοντὸς νὰ λάβω μιὰ ιδέα!
Φ.—Μὰ τί, βρε ἀσυνείδητε!.. λοιπὸν με κοροϊδεύεις;
νὰ! μιὰ φορὰ καὶ σὺ σβερχαῖς καὶ σύρε νὰ χαζεύεις

Λόγος προεδρείου τῆς Βουλῆς
πρὸς τοὺς ἡμετέρους βασιλεῖς.

«Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! ἡ Βουλὴ μας διωρθώθη,
προσέτεθησαν ὀλίγα θεωρεῖα εἰς τὸ βᾶθος,
δίχως κόπους καὶ ἐφέτος ἀπαρτία κατωρθώθη,
καὶ ἐπῆρε κι' ὁ Σταμούλης μίαν ψῆφον κατὰ λάθος.»

Χαῖρε βασιλεῦ Ἑλλήνων! μετὰ πολλῶν ἐφόρων
ἔλαβε καὶ μίαν ψῆφον καὶ ὁ κύριος Σουρῆς,
ἐχειροκροτήθη τότε ἡ βουλὴ μας κατὰ κόρον
κι' ἀνυψώθη ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνείθετος μερίς.

Τελεῖται ἡ προσφώνησις
κι' ἀρχίς ἡ ἀντιφώνησις.

Χαῖρω πάλιν ποῦ σὰς βλέπω, ἀντιπρόσωποι τοῦ κράτους,
Γραμματεῖς καὶ Φαρισσαῖοι, καὶ σὰς ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου,
δεῖ ὅμως καρποὺς τὸ ἔθνος ἀποδρέπει γλυκυτάτους,
ἀλλὰ βγάλετε ἐν τούτοις τὸ καπέλο σας, ἔμπροστά μου.

Δώσετε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τὸν κύριον Σταμούλην,
εἰς τὸν κύριον Δεμάθαν, εἰς τοὺς βουλευτάς μας ὅλους,
καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐλευθέραν τε καὶ δούλην,
εἰς τὰ περὶκά μας ὅλα καὶ εἰς ὅλους μας τοὺς στόλους.

Εἰς ὑμᾶς δὲ μέγα γεῦμα ἐτοιμάζω ἐξαίρετος,
τοὺς τιμῶντας διὰ λόγων τὴν ἐνδοαίμονα Ἑλλάδα,
κι' εὐχομαι νὰ δοξασθῇτε ὅπως πάντοτε κι' ἐφέτος...
ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως πάρτε μιὰ πορτοκαλάδα...

Ὁ Κοσσονάκος μετὰ τὸν Τρικούπη
μιλοῦν κι' οἱ δύο ἕνα καλοῦνται.

Τ.—Que τίς λοιπὸν ἡ μέθοδος ἡ τοῦ πορτοφολίου,
ἢ ἀναφέρετε συχνὰ ἀνευ τινὸς σχολίου;
Κ.—Εἰς τὸ σχολιό, κύριε Πρόεδρε, ὅταν ἐτρέχαμ' ὅλοι,
θυμᾶμαι πῶς κανέναν μας δὲν εἶχε πορτοφόλι.
Τ.—Δὲν μ' ἐννοήσατε καλῶς, οὐχ ἦν δὲν σημαίνει.
Κ.—Ἀκούσατε, παρακαλῶ, τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει.
Ἐνὶ τραβᾶτε ἦσαν κι' ἀμέριμνα ἔς τὸ δρόμο
κι' ὅλοι με περιέριγαν σὰς βλέπουν καὶ με τρόμο,
εἶτε σὰς βράδινε, εἶτε ἀπὸ ἡμέρας,
τὴ συνοδεία μάλιστα ἐνὸς καλοῦ κλητῆρος,
με ἄλλους λόγους ἢ πεζός, εἶτε καὶ με τ' ἀμάξι,
τὸ πορτομὲν ἔσας πάντοτε κάποιος θὰ σὰς ἀρπάξῃ.
Τ.—Περιέργον...
Κ.—Σὰς βεβαίω, δὲν ἔχετε ιδέαν.
Τ.—Que τὸσον δὲν ἐπίστευον τὴν μέθοδον σπουδαίαν.
Κ.—Ἀλ εἶναι κατὰ τὴν λαμπρότητα, καὶ ἀπορούμεν ὅλοι
πῶς δὲν ἐκλέψαν καὶ σὰς κανένα πορτοφόλι.
Τ.—Ναὶ δὲν σὰς λέγω, ἀλλ' ἐγὼ τοιοῦτον ἀποφεύγω,
ὅταν σκοπεύω κάποτε περίπατον νὰ ἔβγω.
Ἐν ἄλλο... εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸ βράδυ
οἱ κλέπται περιέριγονται τὴν πόλιν μας κοπάδι;
Κ.—Τί νὰ σὰς πῶ, κύριε Πρόεδρε!.. νὰ μὲν ὑπάρχουν κλέφτες,
ὅμως ὑπάρχουν πρὸς πολλοὶ μεσ' ἐπὶ τὴν Ἀθήνα ψεύταις.
Κι' ἂν πάντοτε προσέχετε ἐπὶ τὴν ἀπὸ τὴν πατρίδα,
θὰ ᾄδῃτε κῶς, ἐκάμαμε λημέρι τὴν πατρίδα.
Ἐδῶ με κάθε ζήτημα παίζουν τὸ κλωτσοκοῦφι,
λοιπὸν φασκέλασε κι' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον τὸν μαγκούφι.
Τ.—ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει
μόνον ἐδῶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι κλέπται τόσοι.
Κ.—Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν συμφωνῶ καὶ νὰ με συγχωρήτε,
γιατὶ ἂν ὀλιγώτεροι μὰς ἐκλεφταν, σκεφθῆτε

πῶς καὶ τὸ ἀστυνομικὸν ἐκεῖνο μου δελτίον
θὰ ἦτο ὅλος περιττὸν κι' ὄχι πολὺ ἀστείον.
Τ.—Que περὶ τοῦ ἐγκληματος Λαυρίου τί φρονεῖτε;
Κ.—Τὸ βλέπω φυσικώτατον...
Τ.—Ἀλλὰ με συγχωρεῖτε.
Κ.—Ἀκούσαν εἰς τὸ Λαύριον πέντε ἔξη φουκαράδες
πῶς ἕνα δύο ἀπλοὶ βαστούσανε παρὰ δέξιν
ἐπὶ τὴν Καμάρτζα, τοὺς ἔκαμαν καρτέρι,
τοὺς ἐπίασαν, τοὺς σκότωσαν, τοὺς πῆραν τὸ κεμερί,
τὸ μύθρασαν καὶ ὕστερα ἐδῶθε πάνε κι' ἄλλοι...
Τ.—Ἀλλὰ περὶ τοῦ Σύνταγμα μίαν κλοπὴν μεγάλην
ἤκουσα πῶς ἐγένετο ἐνὸς ἐκ τῶν ἐμπόρων...
«Εἰ πῶς εὐρίσκει αὐτὴν ἐγγὺς τῶν Ἀνακτόρων»
Κ.—Ἐξῶς, θὰ λέτε γιὰ τὸν Κουκ...
Τ.—Ναὶ, δι' αὐτὸν νομίζω.
Κ.—Ἄμ' ἐπὶ τοῦ ἐκλεψέν κι' αὐτοῦ!.. ἐγὼ στοιχηματίζω
ὅτι τοῦ πῆραν μονάχα καμμιὰ παλινκαδένα
καὶ μερικὴ παλινκαδένα τοῦ εἶχε ξεκαρμένει.
Τ.—Ἐν ἄλλο εἶπα κατὰ νοῦν ὅπως σὰς ἐρωτήσω.
Κ.—Ῥωτάτε κι' εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ σὰς εὐχαριστήσω.
Τ.—Εἰς τὰ λαμπρὰ δελτία σας, ἔαν δὲν λησμονήτε,
ὅπως ἀναφέρετε πῶς κλέπτον λαποῦνται
συνήθως ὀνομαστικῶς πετάτε ἀπολύτους.
Κ.—Εἶναι πολὺ κατάλληλοι διὰ τοὺς ξυπολύτους.
Κι' ἔτσι ἂν μάθωμε κι' ἐμεῖς νὰ γράφωμε πρεπόντως,
νομίζω πῶς ἐπὶ τὴν θέσιν μας πρέπει νὰ δῇ ὁ Κόντος.
Τ.—Τοῦντι... ἄλλο ἔχετε λοιπὸν νὰ με εἰπῇτε;
Κ.—Ὅλα τὰ εἶπαμε, θαρρῶ, καὶ νὰ με συγχωρήτε.
(Τὸν χαϊρετᾷ κι' ἕνα φίλιν τοῦ δίνει ἀλὰ Τούρκικα,
καὶ φεύγει ἀποποδηγεῖ χορεύοντα μαζοῦρκα.)

Λόγος τοῦ Τρικούπη πρώτος,
ὅλος νούμερα καὶ κράτος.

Λόγος Δεληγιάννη.
τοῦ γιὰ δέκα κάνει

Μετὰ πολλῶν μηνῶν σιγὴν ἀνέρχομαι τὸ βῆμα
que τὸν προϋπολογισμόν ἐνώπιόν σας φέρω...
εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ προβαίνω παραχοῆμα
que τὴν σοφὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ ψυχῆς συγχαίρω,
διότι δὲν ἀπέκαμε νὰ μεριμνᾷ τοσοῦτον
περὶ τοῦ πῶς τὸν ἐθνικὸν νὰ ἐπαυξήσῃ πλοῦτον.

Ἐν πρώτοις ἡλαττώθησαν τὰ ἔξοδα σπουδαίως,
ἂν que μεγάλα δάνεια ἐκάμαμεν ἐσχάτως·
ἀλλ' ὅμως que τὰ ἔσοδα ἠϋξήθησαν βεβαίως
qu' οἱ φόροι εἰσεπράχθησαν καθ' ὅλον μας τὸ κράτος.
Que ἂν ποσὺς δὲν ταραχθῇ τοῦ κόσμου ἡ εἰρήνη,
τὸ νέον ἰσοζύγιον μετ' οὐ πολὺ θὰ γίνη.

Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἐκ τῶν οἰνοπνευμάτων,
ἀπὸ τὸν φόρον τοῦ καπνοῦ ἀκόμη ἄλλα τόσα,
δέκα ἑκατομμύρια ἐξ ἐθνικῶν ἀλάτων,
qu' ἀπὸ τοὺς φόρους τοὺς λοιποὺς δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα.
Qu' ἂν δὲν συνέβαινον κλοπαὶ διὰ λαθρεμπορίων,
θὰ εἴχομεν περίσσευμα ἐξ ἑκατομμυρίων.

Δύο que δύο τέσσαρα, τρία que τρία ἔξη,
δύο·στὸ λάδι quύριοι, que τρία εἰς τὸ ξύδι,
que τέλος πάντων ἐν μιᾷ σὰς βεβαιόνα λέξει
πὺς καταργεῖται τάχιστα ὁ φόρος 'στὸ γρασίδι.
Ἐν τούτοις θὰ καταργηθοῦν οἱ φόροι τῶν ἀλάτων,
qu' ὥσως ἀπαγορεύσωμεν συστάσεις Σ υ ν δ ι κ ά τ ω ν.

Ἀλλ' ὅμως ἂν τὸ κράτος μας πολὺ δὲν ἀπασχόλει
ὁ πόλεμος τοῦ Καραλή καθὼς que τῶν Τραχώνων,
ἂν τότε δὲν ἀπέπλεον οἱ ἐθνικοὶ μας στόλοι
πρὸς ἐκπλήξιν τῆς Δύσεως· στήν γῆν τῶν Φ α ρ α ῶ ν ω ν,
ἂν δὲν ἐπροβιάζοντο Συναγματάρχαι τόσοι,
ἂν qu' ὁ Vosseur δὲν ἤρχετο νὰ μᾶς διοργανώσῃ.

Ἄν ἡ χολέρα ἔπαυε τὴν Δύσιν νὰ μαστίξῃ,
ἂν qu' εἰς τὸ Μεσολόγγιον τὸ προσφιλὲς ἀκόμα
πολλοὶ ἀσφράγιστον καπνὸν δὲν ἤθελον καπνίζῃ,
ἂν βουλευταὶ προσήρχοντο que ἄλλοι εἰς τὸ κόμμα,
que ἂν βροχαὶ δὲν ἔβλαπτον καθόλου τὴν σταφίδα,
ἄλλην ἂντ' ἄλλης, quύριοι, θὰ εἴχομεν πατρίδα.

Ἐν τούτοις μ' ὅλας τὰς φρικτάς τρόντι δυστυχίας,
μ' ὅλην αὐτὴν τὴν ζήτησιν que σπάνιν τῶν χρημάτων
qu' ἔδω εἰς τὴν πρωτεύουσάν que εἰς τὰς ἐπαρχίας,
μὲ τόσην ἔλλειψιν νερῶν καθὼς que ἀποπάτων.
πρέπει βεβαίως ἕκαστος νὰ συνομολογήσῃ
πὺς ἡ Ἑλλάς προωρίζεται νὰ ζήσῃ que θὰ ζήσῃ.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει.
μὲ τῆς θρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Μετὰ τὸν Πρόεδρον εὐθὺς ἀνέρχομαι τὸ βῆμα,
ἵνα τὸν λόγον τοῦ κι' ἐγὼ συντρίψω τμήμα τμήμα.
καὶ ἂν αὐτὸς κατέτριψεν ἔξ ὥρας ὁλοκλήρους,
θὰ κατατρίψω δώδεκα, οὐ·ὡς εἶπεῖν, προχείρους,
καὶ ἂν αὐτὸς χωρὶς νερόν διηνεκῶς ἐλάλει,
σ' ἐμὲ πλησίον ἂς τεθῇ σομίδος μιὰ φιάλη.

Τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν δὲν θὰ ἀκολουθήσω,
καὶ εἰς τὸν λόγον μου γραμμὴν ἰδίαν θὰ χαράξω,
ἀφοῦ δὲ ἡμερόνυκα πέντ' ἔξη ὁμιλήσω,
ἐξηντημένος, κεκμηκὼς, κατὰκοπος θ' ἀράξω.
Καὶ ἂν εἰς τὴν Κυβέρνησιν δὲν φέρω παραζάλην,
μετὰ τῶν ἡμετέρων μου ἀποχωρῶ καὶ πάλιν.

Εἰς τὸν προϋπολογισμόν μᾶς σύρει λεληθότως,
καὶ ἰσοζύγιον τοῖμά ἐκ νέου νὰ προσφέρῃ
ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐσχάτος, δὲν εἶναι οὐτ' ὁ πρῶτος,
ὃν ἐπαγγέλλεται συχνὰ καὶ γανυρᾷ καὶ χαίρει.
Πλὴν ὅμως τοῦτον καὶ ἐγὼ μὲ ἄλλους θὰ συγκρίνω,
καὶ τὰ φρικτὰ πορίσματα εἰς τὴν βουλὴν ἀφίνω.

Τριάντα ἔξωδεύθησαν τὸ ἑβδομήντα τρία
(ζητωκρανγαὶ ἀκούονται ἀπὸ τὰ θεωρεῖα)
πενήντα, ἂν δὲν σφάλλωμαι, τὸ ἑβδομήντα ἔξη...
(ἀπὸ τὰ πάγκα ἀντηχεῖ μία φωνὴ «ὡς φέξη»)
δέκα δὲ μόνον στρογγυλὰ τὸ ὀγδοήντα ἕνα
(χειροκροτήματα πολλὰ καὶ ζήτω φρενιασμένα).

Τί πρῶτον, τί δὲ ὕστατον αὐτοῦ νὰ καταλέξω;
καὶ ποῖον δὲν παρέλυσεν ὑπηρεσίας κλάδον;
πόθεν ν' ἀρχίσω, πρὸς Θεοῦ, καὶ ποῦ νὰ ἀνατρέξω,
ἀφοῦ ἐσχάτως ἔπαυσεν ἀκόμη καὶ τὸν Ράδον;
Ἀφοῦ κατεσπατάλησε τοὺς δημοσίους πόρους,
ἀφοῦ κατεπλημύρησε τὸν κόσμον ἀπὸ φόρους;

Μὴ δὲν ἐδημιούργησε θέσεων μέγα πλῆθος;
μήπως ὁ Λεύκοβιτς σ' αὐτὸν ἀκόμη δὲν ἀνήκει;
μήπως δὲν ἔχει σύνθημα τὸ εἶπ' ἰθὺς λίθος;
μήπως δὲν θέλῃ Οὐγγρικὸν τὸ ἔθνος μας τσιφλίκι;
μήπως κατάρθωσεν ποτὲ τὸ μέλλον νὰ προΐδῃ;
μήπως δὲν μᾶς ἐπρόδωσεν; μήπως δὲν μᾶς προδίδει;

Ὑπὸ τοιοῦτον φόβερὸν τοῦ ἔθνους ἀλειψέ
ἐκαταντήσαμεν οἱ κίτροι καὶ ἄθλιοι ἐσχάτως,
ἀλλ' ἂν ἐμὲ Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυπτε πορφύρα,
ἄλλο ἂντ' ἄλλου σήμερον θὰ εἴχομεν τὸ κράτος.
Πλὴν φεῦ! ὑπὸ τὰς χειρὰς τοῦ ποσὺς δὲν εἶναι πλάνη
πὺς θ' ἀποθάνῃ ἡ πατρίς, βεβαίως θ' ἀποθάνῃ.

Κατ' ἐν τῶν «Ἐξ Φροναύντων» —νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμιάσους, —πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μὲ οὐρητήρια, σανατούρια —καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.